

Een metafoor: Is het tobbe(n) of een kano?

(time-management, planmatig werken).

Stel je eens voor. Een groot meer in de bergen, rustig water, de zon schijnt. Een koel briesje waait over het water en rimpelt het gladde oppervlak.

Op het water dobberen verschillende vaartuigen. We zien een aantal tobbes, in elke tobbe zit iemand en die zit lekker ontspannen te genieten van de zon en van het water.

We zien ook een paar roeiboten, je kent ze wel, met twee riemen om te roeien. In zo'n roeiboot zit je met je rug naar de vaarrichting en kijk je naar de verdwijnende horizon en zie je waar je vandaan komt, dat is dan ook meteen je referentie punt. En als je je hoofd omdraait en omkijkt kun je zien of je nergens tegenaan botst.

Er varen ook een paar kano's, de peddels schieten door het water en laten het water opspatten. Het zijn wendbare en snelle bootjes en degene die peddelt kijkt in de richting die ze vaart en ze kijkt af en toe achterom om te zien of ze wel hard genoeg vooruit gaat.

Zo geniet iedereen op haar eigen wijze van het water, de zon en de prachtige bergen. Maar onder water voelen we een rustige, maar krachtige stroming en de tobbes, de roeiboten en de kano's worden heel kalm, maar wel stevig mee gezogen naar de rand van het meer. Hier versmalt het water en wordt de stroming sterker, het meer gaat over in een rivier met hier en daar hoogteverschil en veel rotsen. Hoe smaller het wordt hoe onrustiger het water, het bruist en spat en vindt zich in een weg door een smalle rivierbedding.

En hoe varen al onze bekenden nu over de rivier? De mensen die in de tobbes zitten houden zich inmiddels angstig en vooral heel stevig vast aan de handvatten van de tobbe. Ze worden snel door de stroom meegenomen, maar hebben geen invloed op hun richting en snelheid. Ze worden heen en weer gesmeten, dan weer tegen de kant aan, dan rakelings langs een groot rotsblok. Het gaat hard en is beangstigend, het lijkt wel of ze er niets aan kunnen doen.

De mensen in de roeiboten trekken hard aan de riemen en proberen zo goed mogelijk te sturen langs en tussen de rotsen door. Ze proberen zoveel mogelijk achterom te kijken om te zien welke hindernis ze nu weer tegenkomen. Maar omkijken en tegelijkertijd aan de riemen trekken en sturen is helemaal niet makkelijk.

Dan hebben we de kano's, hen gaat het een stuk makkelijker af. Zij zien wat er aankomt en kunnen snel en zeker manoeuvreren langs de stroomversnellingen en de hoge rotsen. Ze peddelen stevig door en sturen behendig langs alle hindernissen. Ze vinden het spannend maar genieten van het uitzicht en de prachtige woeste rivier.

En wie is er nu het beste af?

Zij die zich moeten laten mee stromen door de rivier, de tobbedansers? Zij die wel gereedschap hebben maar waar het gereedschap niet het beste is voor deze situatie; de roeiers? Of de kanovaarders die zich lijken te voelen als een vis in het water?

Wat is jullie gereedschap om je als een vis in het water te voelen? Wat heb je nodig om grip te hebben op dat wat je tegenkomt en wat er gebeurd? Moet je vooruit of achteruit kijken of krijg je een stijve nek?